

H HARLEQUIN

JALLOOLINE ROMAAN

Pulmajant

Christine Merrill

Otsustanud võita...

Christine Merrill
The Wedding Game
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektor Inna Viires

© 2016 by Christine Merrill
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B07330917
ISBN 978-9949-82-098-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

See raamat andis mulle põhjuse kasutada üht oma lemmikleidu Regendi ajastust. Enne telefoni ja telegraafi kasutamise aega oli kirjasõna ainus võimalus ühenduse pidamiseks ning kõik olid meisterlikud kirj vahetajad. Lisaks hoolikale sõnavalikule otsiti võimalusi, kuidas väikesele pinnale võimalikult pikki sõnumeid mahutada.

Et postitasu eest maksid kirja saajad, oli ebaviisakas panna neid maksma pikkade ja mahukate kirjade eest. Toona ei kasutatud ümbrikke. Paber, millele kirjutati, volditi kokku ja suleti vahaga, aadress kirjutati tühjale poolele.

Selleks et jätta muljet, nagu oleks tegemist vaid ühelehelise kirjaga, pöörasid kirja saatjad lehte üheksakümmend kraadi ja kirjutasid sõnumi teise poole eelneva teksti peale. Lugeja asi oli kannatlikkust varuda ja risti läbikirjutatud sõnu dešifreerida.

See nõudis teravat sulge ja selget käekirja. Kui ma mõtlen oma loetamatule käekirjale, siis tunnen nende inimeste vastu suurt lugupidamist.

Aastale 2017.

Sa oled veel ere ja rikkumata. Palun ole meie kõigi vastu
lahkem ja armastavam, kui oli eelmine aasta.

Esimene peatükk

Nagu Londoni hooaja kõrghetkedel ikka, olid Almack'si saalid ülerahvastatud. Amelia Summoner liikus mööda peasaali seinääri, jälgides vaikselt abielluda soovivaid inimesi. See oli lihtne, kui koht ja inimesed olid nii tuttavad nagu talle.

Ta polnud kolme aasta jooksul ühtki kolmapäeva vahele jätnud sellest ajast peale, kui ta pere kutsed oli saanud. Ta oli näinud, kuidas kolm satsi debütante olid saabunud, end üles rivistanud ja lahkunud siis käevangus härrasmeestel, kes nendega abiellusid. Amelia oli end esimesel aastal ilmutanud ning pärast plartsatust seltskonna sügavamasse kihti unustusehõlma vajunud.

Nüüd aga tundis ta end siin nagu kala vees, sügaval ja märkamatu, näidates end vaid siis, kui ise seda soovis. Erinevalt teistest omavanustest vallalistest neidudest nägi ta seda pigem vabaduse kui ebaõnnestumisena. Palju

rahulikum oli tantsida, rääkida või lihtsalt flirtida, kui sa ise seda soovisid, selle asemel et iga vestlust võtta nagu elumuutvat sündmust. Teiste jälgimiseks oli parem olla „see Summoneri tüdruk“.

„Ei. Mitte see kena. See teine. See imelik.“

Pärast paari esimest balli oli Amelia taibanud, et temast ei saa populaarset neidu. Eestkostjad olid teda kirjeldanud kui „omapärase ilu ja eriliselt nutika taibuga“ tüdrukut. Kõik teised neidud oleksid nii viletsa komplimendi peale haavunud. Selleks ei olnud vaja Amy hiilgavat mõistust, et teada – ainult tema perenimi oli see, mis hoidis ära tema sildistamise kui „labane ja iseteadlik naine“. Abiellumine lord Summoneri perre võis rajada noormehete tuleviku, olgu siis poliitikas või ühiskonnas. Ent ka sellised mehed lootsid endale leida kaasat, kes oleks traditsiooniline ja väga ilus, mitte nutikas.

Ent Amy kavatses jääda selliseks, nagu ta oli. Siiani oli ta iseloom kasvanud kompromisse tegemata ja ta oli tulemusega rahul. Ta polnud veel kohanud meest, kelle pärast oleks olnud valmis end muutma. Olles kangekaelselt vastu meeste abiellumiskavatsustele, olid ka kõige püüdlikumad kosilased ammu tema võrgutamistest loobunud. Amy teadis, et kui mõni härrasmees soovis temaga sel hooajal tantsida, siis ainult haletsusest.

Tõenäoliselt soovis selline mees, et teda nähtaks viisaka inimesena, kes suhtub võrdse sõbralikkusega kõikidesse pereliikmetesse ning on valmis vanema õe küsimustele vastama, kui see vaid toob preili Belle Summoneri huulile naeratuse. Sel aastal räägiti Londonis lord Summoneri

nooremast tütrest, aastakümne kõige ilusamast neiust. Õhtul saalis ringi käies oli Amy kuulnud nii mitmeidki mehi ohkamas, et isegi üksainus naeratus hapralt kaunitarilt Belle'ilt oleks väärt mis tahes ohverdust, kasvõi selle vanatüdrukust preili Amelia vastu kena olemist.

Ent keegi neist polnud veel julgenud seda üritada ja Amyl polnud mingit kavatsust nende võltside meelituste saagiks langeda. Ta käis ringi otsustaval sammul, näidates, nagu kavatses kusagile minna ega soovi vahelesegamist. Kui ta istus, siis nurka, lehvik käes ja pilk teistel, nagu otsiks kedagi, mitte ei vaataks läheduses asuvaid inimesi. Ta ei otsinud uusi tutvusi, teades, et inimesed ei julge temaga ilma tutvustamata kõnelema hakata. Kui ta ei näita nende vastu huvi välja, siis ei saa nad teda ka ära kasutada, et Belle'iga tutvuda.

Kuna Amy ei pidanud oma aega raiskama tantsimise ja lobisemise peale, võis ta vaadelda ja kuulata. Ta kuulas pealt kümneid vestlusi, ilma et oleks neis ise osalenud, silmitsedes samal ajal ruumi kaugemat otsa, et vaadata, kes tema õe vastu suuremat huvi tundsid. Kui täna õhtul leiduks inimeste seas mõni härrasmees, kes oleks Belle'ist tõsiselt huvitatud, siis märkaks Amy tema kavatsusi veel enne kui mees ise. Seejärel saaks Amy end korralikult ette valmistada. Arabellale kõlbas vaid väga eriline mees. Teistel polnud temaga asja.

Olles ükski, oli Amy välja valinud tosin sobivat kosilast. Nende kavatsustel polnud tähtsust, kui neil polnud piisavalt raha, kombeid või positsiooni, et sobida isa nägemusega oma tütarde tulevikust. Isa tahtis, et nad abielluksid

heasse perekonda, kui üldse. Pärast aastatepikkust abikaasa otsimist Amyle oli lord Summoner teatanud, et tüdruk on liiga kangekaelne abiellumaks mehega, keda pole ise välja valinud, ja nõustunud teda rahule jätma.

Kuid Belle...

Amy summutas lehvikuga ohke. Belle'i oli lihtne suunata, nii isa kui ka kõigi teiste poolt. Hea oli, et tal oli õde, kes tema eest hoolitses ja hoidis teda väljaspool ohtu.

Asi polnud selles, nagu poleks Amy tahtnud, et Belle abielluks ja oleks õnnelik. Ehkki Londonis oli palju logar-deid ja õnnekütte, oli seal ka paljulubavaid kandidaate. Neid kohates kirjutas Amy meeste nimed oma tühja tantsukaardi taha, et nende kohta lähemalt uurida. Siiani oli ta leidnud tervelt kaheksa meest, kellest oleks võinud Belle'ile hea kaaslane saada. Nad polnud ei liiga noored ega vanad, neil oli meeldiv välimus ja iseloom, nad olid sündinud heasse ja jõukasse perre, kuid polnud liiga kõrgelennulised. Liit ükskõik kellega neist oleks tähendanud mõnusat elamist maal suurema osa aastast, ilma et nad oleksid pidanud end liiga palju väsitama seltskonnas käimisega.

Olles tänaõhtused terad sõkaldest eraldanud, jäi sõelale veel üks mees, kes ei sobinud kummagi kategooria alla. See oli mees, kes Amyle kõige rohkem peavalu valmistas. Benjamin Lovelli vaadates ei pidanud Amy teda kuulumagi, et teada – see mees on siin, et endale abikaasa osta.

Ehkki härra Lovell võis teha näo, nagu oleks ta Londoni kõige populaarsemale abieluturule tulnud vaid paariks tantsuks ja kergeks õhtueineks, mõjus tema suur näitemäng liiga võltsilt, et ehtsana näida. Mees seisis ruumi kaugemas

otsas, teeskles igavlemist ja keeras tantsupõrandale selja. Kuid ta oli end pööranud nii, et sai ühelt seinapeeglit saalis viibivaid naisi vaadata ja valida, täpselt nagu Amy oli seda teinud meeste puhul.

Teeseldud ükskõiksus aga oli noorte naiste südamete jaoks tihti ohtlikumgi kui aktiivne üritamine. Mehepoolne eiramine tõi endaga kaasa selle, et nõrgem sugu pingutas tema tähelepanu saamise nimel rohkem. Amy oli kindel, et just seda härra Lovell tahtiski. Ta tahtis olla saak, mitte kütt. See oli ühe ebaselge päritoluga mehe poolt julge samm ning Amy imetles teda selle eest.

Nähtavasti imetlesid teda ka eestkostjad. Mitte ühestki rahasummast poleks piisanud, et panna neid kutseid andma härrasmehele, kes polnud vääriline kosilane Inglismaa parimatesse peredesse. Sündimine väljaspool abielu oli plekk, millest mitte iga mees poleks suutnud üle olla. Kuid räägiti, et härra Lovell oli kõige erilisemat sorti sohilaps.

Tema kõrgeausus Cottsmoori hertsog polnud härra Lovelli ametlikult tunnistanud, kuid küllap oli ta kavatsenud seda teha. Enne Cottsmoori ootamatut surma oli härra Lovelli sageli hertsogi ja hertsoginna seltskonnas nähtud. Nad olid kohelnud teda kui pereliiget, ehkki polnud tema päritolu kohta midagi öelnud. Kui hertsog, hertsoginna ja nende esmasündinu olid grippi surnud, oli härra Lovell aastaks avalikust elust kõrvale tõmbunud ja neid nagu oma vanemaid ja venda leinanud.

Härra Lovelli sündi ja noorpõlve varjutas saladuseloor. Ta oli hariduse saanud välismaal, mis pani kulmusid kergitama neid, kes olid lõpetanud Oxfordi või Cambridge'i

ja neile truud. Kuid Cottsmoorile ei saanud pahaks panna seda, et ta oma sohipoega oma pärijaga samasse kooli ei saatnud.

Härra Lovell polnud mandril õppimisega millestki ilma jäänud. Tema kõne oli veatu ja teadmistes polnud lünki. Teda peeti intelligentseks, kuid mitte tähenärijaks, nutikaks, kuid mitte tüssajaks, ta võis anda arukat nõu, kuid hoida oma keelt hammaste taga, kui tema arvamust ei küsitud. Selle tõttu käis uus Cottsmoor, kes oli veel ülikooli astumiseks liiga noor, oma vastses aadlirollis mõnikord temalt nõu küsimas.

Kas härra Lovelli ainus viga oligi see, et tema isa polnud abielus ta emaga? Olles võluva härra Lovelliga kohunud, oli ühiskond leidnud, et seda sai vaevu, kui üldse veaks pidada. Tegelikult võis see koguni olla eelis. Hertzog oli soovinud, et tema poega heldelt toetataks. Räägiti, et härra Lovell oli oma pärandust kasvatanud nutikate investeeringutega.

Kuid hoolika vaatlemiseta polnud seda märgata. Mees ei püüdnud oma värskest omandatud jõukust riietusega rõhutada. Ehkki tema rõivad olid laitmatud, ei torganud ta teiste härrasmeeste seas mitte millegi erilisega silma. Kangavalik, tugevast riidest must pintsak ja kallist siidbrokaadist valge vest reetsid, et ta järgis moodi, kuid ei muutunud edevaks.

Temapõlvpükste pandlad polnud liiga suured ega ka mitte uhkeldavad. Ent kui tähelepanelikumalt vaadata, võis neis näha hõbeda raskust ja tuhmi sära. Tal polnud sõrmuseid ega ehteid, ainult uurikett, mis oli pintsakuhõlma alla peidetud.